

Sygn. akt V CSK 30/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Inspektoratu [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skarg kasacyjnych obu stron od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 22 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania i
znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skargi kasacyjne wniesione zostały przez każdą ze stron.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu powoda zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono na s. 22-23 skargi do pytania o wskazanie przesłanek bądź kryteriów określenia jako odpowiedniej wysokości renty oraz określenia tej sumy jako odpowiedniej w rozumieniu art. 322 k.p.c. Symptomatyczne jest zresztą, że powód przedstawionego na s. 22-23 skargi zagadnienia nie osadza w pogłębionym kontekście prawnym, aczkolwiek skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie analizy jurystycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została w skardze kasacyjnej powoda wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 444 § 2 k.c. oraz art. 322 k.p.c. ani też - poza głośnym stwierdzeniem - nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do

wykładni powyższych przepisów, ponieważ nie wskazał, choćby egzemplifikacyjnie, orzeczeń będących źródłem istnienia takich rozbieżności.

Ponieważ skarżący powód twierdzi, że jego skarga jest także oczywiście uzasadniona, to powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda w obszernych wywodach na stronach 7, 14, 18, 25 i 27 nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby ponowienia szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący powód nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Natomiast pozwany w swojej skardze kasacyjnej również nie uprawdopodobnił występowania istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ za takie nie można uznać sformułowanego na s. 2-3 skargi obszernego pytania o rozumienie kryteriów określenia zwiększonych potrzeb w rozumieniu art. 444 § 2 k.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., znosząc wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego (art. 100 k.p.c.).